

Föräldrars rätt över sina barn och barns rättslöshet

Soleyman Ghasemiani

Innehåll

- 1 Föräldrars rätt över sina barn
- 2 Hederskultur, rasism och en utredning
- 3 Grattis Steffany!
- 4 Hängning av barn för homosexualitet i Iran
- 5 Glöm aldrig Beslan

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman.ghasemiani@spray.se

Adress: Box 69 / 424 22 Angered

- Tel: 070- 444 15 78
- Fax: 08- 590 737 99
- barnenforst@spray.se
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

I januari i år förlängde länsrätten den fortsatta vården i form av familjehemsplacering enligt LUV (Lagen om Vård av Unga) av den 15 åriga Kalmarflickan. För enkelhetens skull kallar vi henne för Sanna. Socialnämnden i Kalmar omhändertog Sanna i april 2004. Hon var då 15 år gammal men vägde bara 17,5 kilo. På sex år hade Sanna inte ökat i vikt. Även längden hade stått stilla under denna tid. Enligt barnläkaren som vittnade vid rätten gick det inte att förklara detta med något annat än att hon var utsatt för svält i hemmet.

Sanna gick upp tio kilo i vikt bara efter en månad på institution. Hon växte i längd likaså. Efter 8 månaders vistelse i familjehem hade hennes vikt ökat till det dubbla.

Det var först under 2003 som skolan uppmärksammar Sanna eftersom hon

luktade aceton ur munnen, var orkeslös, kunde inte gå på gymnastik och hade svårt att koncentrera sig. Först i april 2004 går socialnämnden in med

omedelbart omhändertagande av flickan.

Vad är det som gör det möjligt att Sanna får utstå en sådan behandling med all denna lidande eller leva under sådana omständigheter som förtvinar henne både kroppsligt och psykiskt i ordets verkliga bemärkelse?

Vad är det som gör det acceptabelt att en flicka går orkeslös, rädd och okoncentrerad i skolan dag ut och dag in; som får svälta sig ihjäl utan att omgivningen, samhället, säger ifrån å det bestämdaste?

Föräldrars rätt

Det borgerliga samhällets minsta sociala och ekonomiska enhet är familjen. Familjen är naven i det rådande samhällssystemets byggnad. Familjen räknas som grunden och får det främsta ansvaret för sina medlemmar. De vuxna i en familj kan på egen hand lämna familjekonstellationen och avsäga sig det skydd och den trygghet den kan erbjuda.

Detta gäller inte barn av olika skäl. Barn är beroende av de vuxna i familjen för sin överlevnad. Det är många livsnödvändiga psykiska, sociala och rent fysiologiska behov hos det lilla barnet som måste ombesörjas för att livet som sådan skall vara i behåll. Det är just detta barnen behöver de vuxna för. Kärleken, känslan av att vara uppskattad och sedd är en livsnödvändighet som inte kan mätas i ekonomiska termer eller i den materiella standard som föräldrar kan erbjuda sina barn.

Man brukar säga att föräldrar inte äger sina barn.

Detta är en sanning med modifikation. Visst är det mycket som föräldrar inte får göra med sina barn. Men barn räknas fortfarande inte som egna individer med egen integritet och rätt över sitt väsen. Barn ses i

familjen, dess kultur, etnicitet och religiösa tillhörighet. Grundtanken i båda fallen är familjens ansvar för att ta hand om sina egna. Sedan kommer en del riktiga begränsningar och inskränkningar av

I både föräldrabalken och den internationella Barnkonventionen definieras barnet i förhållande till familjen, dess kultur, etnicitet och religiösa tillhörighet. Grundtanken i båda fallen är familjens ansvar för att ta hand om sina egna.

samband med sina föräldrar eller de vuxna som tar hand om dem. Det är föräldrar eller vårdnadshavaren som i praktiken har barnens öde i sina händer och bestämmer över deras väl och ve, deras andliga och materiella utrymme och deras livssituation i allmänhet. Föräldrars sociala och ekonomiska position märker som regel barnen för livet.

I sina grundantagande har lagstiftningen inte ett barnperspektiv utan ett vuxen- och ett föräldraperspektiv. Sverige ligger främst i världen när det gäller barns rättigheter. Men inte ens den svenska lagstiftningen kan undgå denna grundläggande fel.

I Sverige har vi föräldrabalken. I både föräldrabalken och den internationella Barnkonventionen definieras barnet i förhållande till

föräldrars eller de vårdande vuxnas handlingsfrihet gentemot barnen.

Föräldraskapets helgd

Vi återvänder till Sannas fall i Kalmar och frågar oss hur kommer det sig att omgivningen reagerar så fruktansvärt sent? Grannar ser hur Sanna stannar i växt och går omkring som ett utsvultet litet spöke. Skolsköterskan lyckas se förbi det som pågår i den lilla kroppen. Lärare och klasskamrater ser mållösa på hur Sanna går under sakta men säkert. De läkare som måste ha träffat henne under de sex gånga åren undersöker henne säkert med häpnad och oro men ingenstans finner vi den klocka som ska ringa, det

gå till sidan 3

larm som måste slås och sätta stopp för eländet, för det som flickan genomgår, vad föräldrarna än gjort, sagt, önskat eller påstått.

Människorna runt omkring Sanna utgick alla från de rådande och gällande sociala koderna. För det första blandar man

är familjens och föräldraskapets helgd. Hur mycket man än pratar om barns rättigheter så finns ändå det krusket med att "det är deras barn" kvar där som gör att människor hejdar sig i att ingripa eller "blanda sig i". Som nämndes känner många det genant att fråga föräldrar varför deras barn

För att råda bot på detta måste man göra något mot den rådande normen och föreställningen om föräldraskap och föräldrars rätt över sina barn. Föräldrar eller vårdnadshavare skall inte ha någon rätt över barn. Barn skall inte vara "någons".

inte sig i andras angelägenheter. Andras barn räknas som bekant som andras. Det är deras familjer, deras föräldrar som har ansvaret för dem och det är sällan man brukar påminna utomstående om att "deras barn" mår minsann inte bra. Dessutom utgår de flesta människor från sina egna livserfarenheter. Man utgår från att föräldrar vill ha sina barns bästa, att barn får den vård de behöver, att de får medicinskt vård om de är i behov av det och att de myndigheter som är till för att barn inte skall fara illa har läget under kontroll.

Den röda tråden i det ovan nämnda resonemanget

bara magrar eller vad de har gjort för barnet. Många känner det också oerhört obehagligt och kränkande om "utomstående" kommer och frågar vad de har gjort för sina barn. Självklart känns det inte uppmuntrade att känna sig och sin "kärlek till sina barn" ifrågasatt.

Med det i bakgrunden blir det inte så mycket gjort för de barn som far illa och är i behov av samhällets omedelbara ingripande. Pga den rådande ordningen rycker samhället in allt för ofta mycket för sent. Många barn hinner uppleva mycket svåra och ohyggliga förhållanden och utsättas för hemska övergrepp innan det blir stopp.

Barns rätt

För att råda bot på detta måste man göra något mot den rådande normen och föreställningen om föräldraskap och föräldrars rätt över sina barn. Föräldrar eller vårdnadshavare skall inte ha någon rätt över barn. Barn skall inte vara "någons". Föräldrar skall inte förfoga över barn utan vårda barn som ett ansvar som givits dem av samhället. Alla måste ha en skyldighet att anmäla missförhållanden för barn eller när man misstänker att de far illa.

Föräldrabalken behöver omdefinieras. Vi behöver en barnbalk där barn räknas som självständiga individer med behov av vuxenstöd för sin utveckling. De vårdande vuxnas religiösa, etniska eller kulturella fallenheter får absolut inte förhindra eller inskränka barnens rätt till sin kropp, integritet, fritid, glädje och umgänge med sina jämnåriga. Samhället måste se till att föräldrars sociala och ekonomiska position inte påverkar barnens jämlika utveckling och uppväxt.

Artikeln är Soleyman Ghasemianis tal 2005-02-11 under samma rubrik i Stockholm vid Barnen Först : s tredje internationella konferens.

Hederskultur, rasism och en utredning

Sociologiprofessorn Masoud Kamalis första rapport om den statliga utredningen om makt, integration och strukturell diskriminering är nu klar. Kamali menar att rasismen i Sverige är strukturell och kan beskådas på olika nivåer i samhället. När det gäller integrationspolitiken menar han att den bygger på en föreställning om ett "vi" som tar hand om integreringsarbetet och ett "de" som skall integreras

Att medborgare med utländsk bakgrund får känna av diskriminering på olika sätt i samhället är inte någon nyhet. Många har bevittnat eller själva fått uppleva diskrimineringen på arbetslivet, på fritiden, inom bostadsmarknaden, sjukvården, utbildningsväsendet etc. Som bekant handlar det oftast om dold diskriminering eftersom lagarna förbjuder åtskillnad mellan människor pga ras, kön, sexuell läggning, etnicitet, religiös tillhörighet eller åsikter.

Det går säkert att förklara

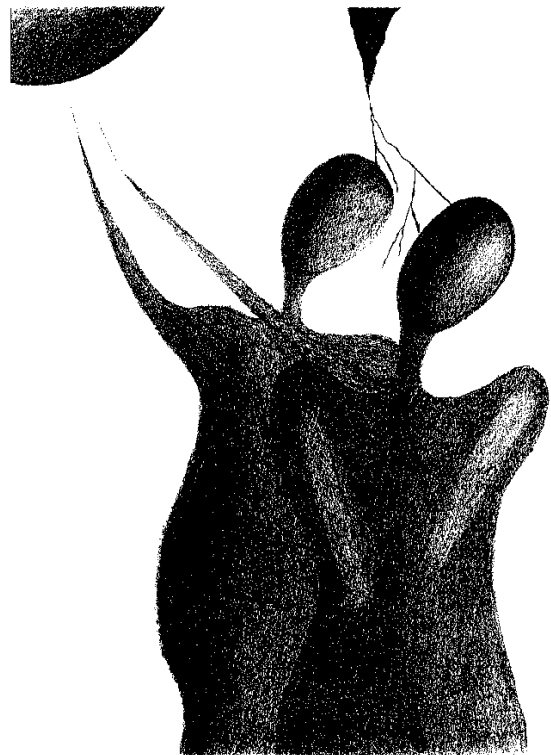
en del av våra invandrade medborgares oprivilegierade ekonomiska och sociala villkor i samhället med rasism eller främlingsfientlighet. Problemet med Masoud Kamalis rapport är att han i rasismen ser svaret på alla sina frågor.

Rasismen blir en universalnyckel som öppnar alla tidigare låsta dörrar vad gäller arbetslöshet, utanförskap, marginalisering, utslagning, segregation etc. Det här är att göra det alldeles för enkelt för sig som utredare med vetenskapliga ambitioner.

I rapporten framläggs hedersmorddebatten i Sverige som bevismaterial mot strukturell rasism. Masoud Kamali målar upp en huvudfront i debatten som

hänvisar hedersrelaterat våld till invandrades kultur medan samma våld bland infödda svenskar förklaras med brister och problem på det individuella planet.

Vi vet inte vilka skribenter är det som får klä

Adel

skott för Kamalis rasiststämpel i debatten om hedersmord. Men de första som både organisatoriskt

och individuellt höjde röst en mot den diskriminering och förtryck som barn och särskilt flickor i sträng traditionella och religiösa miljöer utsattes för; var det progressiva iranska och kurdiska barn- och kvinnorrättsaktivister inom olika organisationer i Sverige bland annat Barnen Först, Kommittéerna för försvaret av iranska och irakiska kvinnors rättigheter, Glöm aldrig Pela och Fadimeföreningen. Vad sade vi då?! Vi påvisade att flickor med invandrarbakgrund giftes bort så unga som 13 år med myndigheternas goda minne. Vi visade hur invandrarflickors grundläggande fri- och rättigheter kränktes totalt till förmån för föräldrars tradition, religion och kultur eller den så kallade mångfalden. Vi tillbakavisade den offentliga lögnen om den enhetliga och homogena invandrargruppen. Vi menade att det alltid finns olika kulturer med olika värdegrunder inom en och samma etniska grupp som kämpar sinsemellan för att ändra styrkeförhållandena till sin fördel.

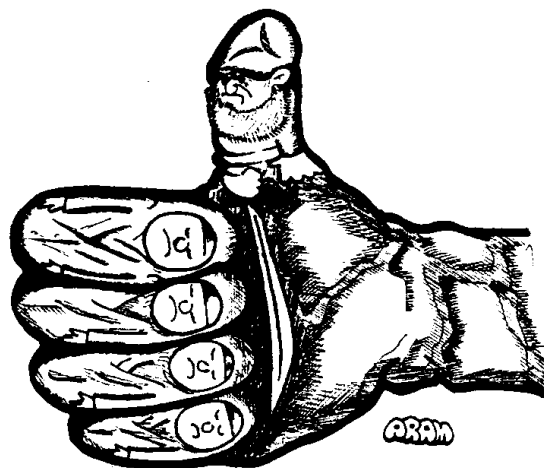
De som faller offer för Kamalis rasiststämpel i fråga om hedersrelaterat våld är inga andra än just de utsatta flickorna. Hederskulturen rentväs när varje tanke på ett samband mellan hedersrelaterat våld och

”kultur” stämplas som rasistiskt. Enligt länsstyrelsernas kartläggning 2004, finns det drygt 1500 flickor som har varit i kontakt med myndigheterna i samband med hedersrelaterat våld eller hot om våld. Hedersrelaterat våld är ett specifikt våld som inte kan jämföras med det allmänt förekommande våldet mot kvinnor från män. Detta våld utövas av föräldrar, syskon och andra nära släktingarna mot flickorna eller kvinnorna i familjen och bygger på hederskulturen; på värderingar som gör flickornas sexualitet och dess kontroll till en fråga och uppgift för hela familjen. Kvinnors fri- och rättigheter är inte ens värda en spottsalva i hederskulturen. Det är värderingar som de religiösa krafterna och den politiska islam i våra dagar sätter all sitt krut bakom.

Social och ekonomisk marginalisering, segregation och utslagning förstärker självklart dessa värderingar och de sociala rörelser som står för hederskulturen. Men dessa värderingar har inte sitt ursprung i en social eller ekonomisk misär i Sverige. Dessa strängt kvinno-

fientliga värderingar hör egentligen inte hemma här i Sverige sedan kvinnö-emancipationen satte sin prägel på den svenska lagstiftningen och därmed majoritetskulturen. Hederskulturen börjar bli ett svenskt fenomen när majoritetskulturen ser med blida ögon på kränkningen av ”invandrarflickors” fri- och rättigheter i namn av den exotiska ”mångfalden”.

Kamalis rapport är ett slag i ansiktet på alla de som kämpar för jämlikhet och jämställdhet mellan kvinnor och män och för ett fritt och mänskligt

samhälle. Den skrämmer kritiker till hedersrelaterat våld till tystand med rasismen som sitt Damoklessvärd. Egentligen är det inte mycket som skiljer rapportskrivaren från dem den kritiserar för rasism. Rapporten kritiserar de som använt sig av termen ”invandrarkultur”. Så långt är det heder åt rapporten. Men problemet är att

motståndaren, hjälten i rapporten, är lika ytligt och rasbunden. Rapport-skrivaren har ett perspektiv som inte går längre än den sedvaniga nationella, etniska fördelningen av människor. Ett folk och en kultur, en etnisk grupp och en kultur. Med det perspektivet är det inte konstigt att anklaga någon för rasism, när man pratar om en viss kultur eller värderingar hos en grupp av människor. Den som likställer kultur med en hel folkgrupp, likställer självfallet kritik mot "kulturen" också som en kritik mot en hel folkgrupp. Det är just denna nationella lögn om den enhetliga nationen och den allena enhetliga kulturen inom folkgrupperna som vi har försökt påvisa långt innan "hedersmorddebatten".

Det konstiga är att en utredning som hävdar utreda strukturell rasism, inte ser hur flickor inom stränga traditionella och religiösa miljöer särbehandlas i hela det sociala och samhälleliga livet i Sverige. Den ser inte religiösa skolor som förpestar barns barndom och förbereder dem för de avskyvärda könsrollerna och flickors underordning. Den har ingenting att säga om att musik, idrott, bild, biologi och sexual-upplysning är förbjudna ämnen för en hel del barn i den svenska skolan. De

strukturer som låter kränka många invandrarflickors fri- och rättigheter har rapporten ingenting att säga om.

Vad säger nu integrationsministeriet som har beställt rapporten att säga till de ca 1500 flickor som fanns på de sociala myndigheternas bord med hedersvåldsproblematiken? Ska de glädja sig nu över att det hela rört sig om en rasistisk komplott och att de inte behöver hetsa upp sig längre i onödan efter denna rapport då man kommit på att problemet är inget annat än vanligt allmänt våld som förekommer i alla kulturer!?

*Soleyman Ghasemiani,
ordf. Barnen Först*

*Sara Mohammad, ordf.
Riksföreningen Glöm
aldrig Pela- och Fadime*

*Halale Taheri, ordf.
Förbundet för försvar av
kvinnors rättigheter i
Kurdistan*

*Leyla Ghasemiani,
Projektledare FreeCom*

*Kamal Asad Mohammad,
ordf. Kulturföreningen för
kurder i Sverige*

*Halale Rafeh, ordf.
Kommittén för försvaret
av irakiska kvinnors
rättigheter*

*Baker Ahmad, poet och
frilansskribent*

Grattis Steffany!

Allan Hersh

Steffany som vi skrev om i förra numret av Barnen Först, har nu fått uppehållstillstånd. Steffany och hennes mor utvisades till Ecuador trots familjens anknytning till Sverige genom Steffanys styvpappa Miguel. Miguels långa brev var ett gripande dokument om hur asylsökande och i synnerhet barnen behandlas av den inhumana flyktingpolitiken och den okänsliga byråkratin.

Nu har mor och dotter fått uppehållstillstånd i två år; provotid för gifta par. Det blev förhållandevis ett snabbt besked jämfört med de långa väntetiderna som finns för handläggningen av anknytningsärenden.

Vi gratulerar Steffany och hennes familj för detta glädjande besked. Vi hoppas att inget barn skall behöva genomgå den smärtsamma process som hon fick gå igenom. Barn skall aldrig behöva falla offer för vuxenvärldens sammandrabbningar. De skall aldrig berövas sin barndom eller kränkas på något sätt. Deras väl måste stå över alla ideologiska, politiska eller ekonomiska överväganden.

Hängning av barn för homosexualitet

Soleyman Ghasemiani

Grymheterna mot barn fortsätter i Iran. Den senaste i raden är avrättningen av två ungdomar i staden Mashad. Ungdomarna hängdes offentligt i Adalat-torget. Deras brott var homosexualitet, förtäring av alkoholdrycker och stöld. Ungdomarna greps för 14 månader sedan. Tingsrätten i Mashad, avdelning 19, dömde dem till piskrapp och avrättning. En av ungdomarnas advokater Roholla Razzazzade överklagade domen och anförde att hans klient var bara 17 år. Högsta domstolen avslog överklagandet. Ungdomarna hängdes den 19 juli.

Iran ligger i täten internationellt när det gäller avrättningar av barn. Grymma påföljder som lemlästning och piskning är ytterligare en skammens fläck på den iranska regimens ständiga kränkning av de grundläggande mänskliga rättigheterna.

När det internationella trycket mot domen att göra den nu 28 årige Vahid blind, blev för stort, meddelade justitiedepartementets presstalesman att sådana straffformer inte praktiseras längre och att barn inte

kommer att avrättas i fortsättningen. Vahid var bara 16 år när han under ett gräl gjorde sin jämnårig arbetskamrat blind. Han har suttit i fängelse i 12 år och väntat i alla dessa fruktansvärda år på att bli av med sin syn genom det iranska rättsväsendets bödlars försorg.

Avrättningen av de två senaste ungdomarna visar tydligt regimens barbari och lögnaktighet. En av dessa ungdomar var enligt dennes advokat minderårig men högsta domstolen struntade ändå att det handlade om ett barn. För de islamistiska herrarna i högsta domstolen betydde hatet mot homosexualitet och trogenheten mot de religiösa grunderna mer än ett barns liv.

Förra året avrättades Atefeh, en 16 årig flicka, i norra Iran anklagad för utomäktenskapligt förhållande. Jila Izadi och hennes bror, sitter fortfarande i fängelse sedan förra året, dömda för sexuellt förhållande. Jila var först dömd till stening. Domen ändrades senare till fängelse när de internationella protesterna ekade över hela världen. Jila och hennes

bror var 13 respektive 15 år när de fick smaka på det iranska islamiska rättsväsendets brutalitet. Förutom det överhängande dödshotet, fick de även ta emot 100 piskrapp var.

Just nu sitter många barn i de iranska fängelserna under vidriga förhållanden. Många har lämnat barn- domen bakom sig i fängelser och är vuxna fångar idag för brott de har begått som barn. Varje dag piskas tusentals barn i enlighet med den iranska sharia lagstiftningen. De berövas sin barndom framför världens ögon utan att omvärlden reagerar så som den bör.

Detta barbari mot mänskligheten i allmänhet och barn i synnerhet måste stoppas. Mänskliga rättigheter måste vara universella och gälla över hela världen. Inga religioner, kulturer, traditioner och seder och bruk skall få rabatt på mänskliga rättigheter. Människan, hennes värde och rättigheter måste vara okränkbara. Barn måste behandlas varsamt och deras rättigheter måste garanteras utan förbehåll. Staterna måste vara skyldiga att garantera alla barns sociala och ekonomiska trygghet. Barn upp till 18 år måste åtnjuta straffrihet. Det de behöver är vård och omsorg, inte straff och eliminering.

Glöm Aldrig Beslan

Lördagen den 3 september 2004 var en fasans dag som skall minnas för alltid. Det var en dag då barn slaktades inför världens ögon. Platsen var en skola i Beslan i den ryska delrepubliken Nordossetien. Förövarna var islamistiska terrorister under ledning av den ökände tjetjenske terroristen Sjamil Basajev. Terroristerna hade stormat skolan 1:a september, den första skoldagen i Ryssland. Över 1200 personer befann sig i skolan när de första skotten avfyrades och islamisterna tog barn och vuxna som gisslan. I tre dagar satt alla dessa barn gisslan under hotet om att sprängas till döds av fanatiska islamister för ett självständigt islamistiskt Tjetjenien.

Klockan 13.05 den 3:e

september smälde det och livet gick till spillo för många barn. 319 personer dog därav 186 barn och 12 skolpersonal. Lika många skadades av splitter och det rasade taket på gymnasalen där gisslan satt fast.

Sara Alem

Denna hänsynslösa terror mot barn visar prov på den avskyvärda värdegrund som de islamistiska terroristernas värdesystem och idealvärld bygger på. Den politiska islam skyr inga medel som helst för att upprätta sitt efterlängtade islamistiska styre. I kampen mot den ryska fienden har de visat att de är kapabla till vad som helst. I juni 1995 stormade Basajev och hans män ett sjukhus i den sydryska staden Budjonnovsk och tog 1000 personer som gisslan. Upplösningen av dramat kostade 200 människoliv. Andra exempel på denna hänsynslösa mördande av civila var bombdåden i ett hyreshus och tunnelbanan i Moskva och det senaste gisslan dramat i Dubrovka-

teatern i Moskva hösten 2002.

Ändamålet helgar medlen är ledstjärnan för de islamistiska terroristerna överallt i världen. Den nationalistisk-islamistiska rörelsen visar oss sin hemska gestalt på sin drömvärld genom det helvete den skapar på ditvägen. De Sprängda barnen, de lemlästade sängliggande människorna och de avrättade sjuka människorna på sjukhusen talar sitt tydliga språk. Nationalismen och islamismen är barns fiender. Barn tillhör den grupp i samhället som brukar hamna sist och offras väldigt lätt när nationen, religionen, kulturen, traditionen etc hamnar i främsta rummet.

Denna nationalism är lika avskyvärd på bägge sidor av konflikten i Tjetjenien. Den ryska armens härjningar i Tjetjenien är vidriga. Människofientligheten i denna konflikt är jämförbara på båda sidor. Förlorarna är som alltid de mest utsatta grupperna i samhället. Barn, sjuka, gamla och det civila samhället i allmänhet.

Barnen Först

Ordf. Soleyman Ghasemiani

Barnen Först
Vatthagsvägen 13
194 52 Upplands Väsby

Tel: 070- 444 15 78
Fax: 08- 590 737 99
barnenforst@spray.se
barnen_forst@yahoo.com
www.barnenforst.se

OBS!

Vi har ny adress!

www.barnenforst.se

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org